

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Jawa Klub Praha , z.s.,
se sídlem Hartigova 910/61, Praha 3
zastoupený JUDr. Jakubem Blažkem, advokátem
se sídlem Na Březince 1232/16, Praha 5

proti
žalovanému

Ministerstvo pro místní rozvoj
se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1

za účasti

J. P.,
bytem X
zastoupen Mgr. Pavlem Černým, advokátem
se sídlem Obecní dvůr 433, Kolín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. MMR-84186/2023-83,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 12. 2023, č. j. MMR-84186/2023-83, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu, ze dne 23. 1. 2023, č.j. MHMP 126872/2023, jímž byla zamítnuta žádost žalobce jako vyvlastnitel o vyvlastnění za účelem zřízení věcného břemene – služebnosti stezky a cesty přes pozemek parc. č. XA a dům č.p. X, vše v k. ú. X, jejichž vlastníkem je J. P., bytem X.
2. Dne 21.12.2016 podal návrh na vyvlastnění – omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene služebnosti stezky a cesty ve prospěch pozemků č. parc. XB – ostatní plocha, č. parc. XC – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba – budova bez č.p. nebo ev. č., jiná stavba, a č. parc. XD – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba - budova bez č.p. nebo ev. č., garáž, vše zapsáno na LV č. X vedeném u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha, pro katastrální území X, obec X, k tíži pozemku č. parc. XA – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba – budova č.p. X ve vlastnictví vyvlastňovaného.
3. Správní orgán I. stupně však konstatoval, že v řízení je sporná otázka prokázání veřejného zájmu, a i v případě, že by byla jeho existence připuštěna, nelze mít za to, že by převážil nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Nadto vyvlastnění není přípustné i proto, že vyvlastnitel má možnost práva ke svému pozemku a stavbám potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou či jiným způsobem.
4. Žalovaný jako odvolací správní orgán shledal rozhodnutí vydané v I. stupni správním jak po stránce skutkových zjištění, tak po stránce právního hodnocení, a odvolání žalobce zamítl.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to ze tří důvodů:
správní orgány zjistily nesprávně skutkový stav věci (skutková zjištění neodpovídají obsahu správního spisu), resp. nezjistily skutkový stav v potřebném rozsahu pro jejich rozhodnutí;
správní orgány na základě nesprávně (neúplně) zjištěného skutkového stavu provedly nesprávné právní posouzení věci; a
správní orgány zatížily správní řízení procesními vadami majícími za následek poškození práv žalobce a nesprávnost rozhodnutí ve věci.
6. Ohledně vady nesprávně, resp. nedostatečně zjištěného stavu věci, žalobce spatřoval zásadní rozpor se zásadou materiální pravdy dle ust. § 3 správního řádu, zásadou bezprostřednosti a volného hodnocení důkazů dle ust. § 50 odst. 4 správního řádu v tom,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že Magistrát hlavního města Prahy převzal svá skutková zjištění z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. října 2021, č. j. 55 Co 242/2019-503. Tento postup, jakož i takto učiněná skutková zjištění žalovaný jakožto odvolací orgán v napadeném rozhodnutí aproboval, když nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce.

7. Žalobce nespornuje, že správní orgány mohly vyjít i z rozsudku Městského soudu v Praze, avšak způsob, jakým tak učinily, zakládá rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů, resp. zásadami dokazování ve správním řízení.
8. Využití podkladů od jiných orgánů veřejné moci jako důkazu (§ 50 odst. 1 správního řádu) totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v potřebném rozsahu. Závěry soudu jsou jednak nedostatečné pro rozhodnutí ve správním řízení, jednak správní orgány vyšly ze subjektivního hodnocení soudu, nikoli z jednotlivých důkazů provedených v rámci dokazování před soudem. Smyslem oprávnění správních orgánů vycházet i z podkladů od jiných orgánů dle ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu jistě není, aby správní orgány bez dalšího přebíraly kompletně skutkové závěry jiných orgánů a zcela rezignovaly na provádění vlastního dokazování. Takový postup je rovněž zjevně v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů.
9. Nesprávná je i úvaha žalovaného, že skutkové závěry učiněné městským soudem jsou dostatečné, neboť předmět soudního řízení o zřízení nezbytné cesty a předmět správního řízení o vyvlastnění jsou totožné. Předmět řízení o vyvlastnění a předmět občanskoprávního řízení o zřízení nezbytné cesty se liší, a proto se musí lišit i okruh skutkových otázek potřebných pro jejich vyřešení.
10. Žalobce již ve svém podání ze dne 10. října 2022 v rámci řízení před Magistrátem na tuto odlišnost upozorňoval, a stejně tak činil i v odvolání. Žalovaný však argumentaci žalobce dezinterpretoval, když konstatoval, že jde o řízení s totožným předmětem, a argumenty žalobce zúžil v zásadě toliko na otázku předběžné povahy soudního řízení pro řízení vyvlastňovací.
11. Je s podivem, že žalovaný sám cituje rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 880/2018 na podporu sporného závěru, ačkoliv Nejvyšší soud tam zdůrazňuje právě odlišnosti těchto řízení, resp. odlišné zákonné požadavky pro povolení nezbytné cesty v soudním řízení a pro vyvlastnění ve správním řízení. Žalovaný ocitoval i tu část rozsudku, ve které Nejvyšší soud poukazuje na to, že může dojít k situaci, kdy nebudou naplněny podmínky pro zřízení nezbytné cesty soudem, ale budou splněny podmínky pro vyvlastnění.
12. Správní orgány ve vyvlastňovacím řízení a soudy v řízení o určení nezbytné cesty zkoumají splnění jiných zákonných podmínek (zkoumají jiné skutkové a právní otázky). Není přípustné, aby správní orgány zcela převzaly skutkové závěry uvedené v rozsudku městského soudu. Tím spíše to není možné za situace, kdy jsou skutkové otázky mezi účastníky sporné. Vzhledem k rozdílným řízením o vyvlastnění měl tedy Magistrát hlavního města Prahy provést rozsáhlejší dokazování, zejména provést ohledání na místě.
13. Podle žalobce rozsudek městského soudu představuje toliko odvozený důkaz, nikoli důkaz původní. Soud v odůvodnění tohoto rozsudku toliko shrnuje (reprodukuje) výsledek provedeného dokazování, a to již dle svého vlastního hodnocení provedených důkazů.
14. Pokud správní orgány chtěly vycházet z dokazování provedeného před městským soudem, pak si měly opatřit ze soudního spisu protokoly ze soudních jednání a ohledání na místě,

případně jiné, zejména listinné, důkazy. Obsah těchto důkazů pak měly podrobit vlastnímu hodnocení a dospět k vlastním skutkovým závěrům.

15. Jestliže správní orgány neopatřily předmětné listiny ze spisu, mohl jim Rozsudek MSP posloužit jako informační zdroj např. pro zjištění okruhu vhodných svědků či pro provedení ohledání na místě (místní šetření) se zaměřením se na např. soudem opomenuté, či pro něj nepodstatné okolnosti.
16. Správní orgány navíc obsah rozsudku městského soudu převzaly nesprávně, přičemž žalovaný navíc takto zjištěný skutkový stav prohlásil za mezi účastníky nesporný, což odporuje obsahu spisu. Správní orgány se s odkazem právě na rozsudek a údajnou nespornost skutkových otázek dovolávají zejména toho, že k panujícím pozemkům existuje alternativní přístup. Otázka alternativního přístupu k panujícím pozemkům nebyla mezi účastníky řízení (ani soudního ani správního) nespornou. Žalobce již od počátku tvrdil neexistenci plnohodnotného alternativního přístupu (nejprve přímo v návrhu na vyvlastnění, poté také znovu před ústním jednáním v doplnění návrhu ze dne 22. září 2022, následně také ve vyjádření ze dne 16. listopadu 2022 v návaznosti na vyjádření vyvlastňovaného).
17. Z rozsudku městského soudu nadto nevyplývá existence alternativního přístupu v rozsahu potřebném pro účel vyvlastnění. Rozsudek vylučuje i údajný přístup z cyklostezky, když soud uvádí, že během místního šetření zjistil, že cyklostezka se nachází několik metrů pod úrovní panujících pozemků, resp. že na „srázu“ mezi Panujícími pozemky a cyklostezkou je trávník a keře. Místní situace tedy vylučuje zřízení přístupu pro dopravní obsluhu panujících pozemků z cyklostezky v rozsahu potřebném pro účely vyvlastnění. I v případě vybudování schodiště z cyklostezky by takovýmto přístupem nebyl zajištěn příjezd vozidel z veřejné cesty v Hartigově ulici, ani by nebylo možné zásobovat panující pozemky a zajišťovat údržbu staveb na nich umístěných.
18. Další alternativní přístup v rozsahu potřebném pro účel vyvlastnění přes hostel Marabou vylučují listinné důkazy založené ve správním spisu a popíral je i žalobce. Opět tedy nemohlo jít o skutkovou otázku mezi účastníky řízení nespornou. Správní orgány měly provést vlastní ohledání na místě i pro ověření tohoto přístupu.
19. Nadto není z obsahu spisu jasné, z jaké skutečnosti Magistrát hlavního města Prahy i žalovaný dovozují, že skutkový stav se od 12. srpna 2021, kdy proběhlo ohledání (místní šetření) Městským soudem v Praze, zásadně nezměnil, když žalobce namítal a dokládal přinejmenším změnu v možnostech přístupu přes hostel Marabou (odmítavé stanovisko provozovatelů hostelu). Žalobce rovněž namítal absenci právního titulu pro přístup přes hostel Marabou - neboť přístup není přímý, ale přes pozemky třetí osoby.
20. Správní orgány tak zásadně pochybily při zjišťování skutkového stavu, a to zejména (nikoli výlučně) tím, že neprovedly vlastní ohledání na místě a spokojily se se skutkovými závěry Městského soudu, navíc ještě nesprávně zjištěnými z rozsudku městského soudu.
21. Dále žalobce namítal, že žalovaný přičetl žalobci k tíži, že některé jeho námitky stran neexistence alternativního přístupu uplatnil až po zákonné koncentraci vyvlastňovacího řízení podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění. Žalobce však již od začátku řízení tvrdil a označoval důkazy za účelem prokázání neexistence alternativního přístupu (zejména důkaz ohledáním místa).

22. Ústní jednání, se kterým jsou podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění spojeny účinky koncentrace, proběhlo dne 26. září 2022. Žalobce absenci alternativního přístupu tvrdil a navrhoval provedení místní šetření již ve svém návrhu na vyvlastnění, dále tak činil znovu v podání ze dne 22. září 2022. Výslovně se pak k alternativnímu přístupu z cyklostezky vyjádřil dne 16. listopadu 2022, a to v návaznosti na vyjádření vyvlastňovaného ze dne 10. října 2022.
23. Žalobci nelze klást k tíži, že se výslovně ještě před ústním jednáním nevypořádal s údajnou existencí přístupu z cyklostezky. Tento závěr nemá podle žalobce oporu ani ve správním spisu ani v rozsudku městského soudu, a tento argument nebyl ani projednáván během ústního jednání před Magistrátem hlavního města Prahy. Objevil se poprvé ve vyjádření vyvlastňovaného ze dne 10. října 2022, proto na něj žalobce výslovně reagoval až ve svém podání ze dne 16. listopadu 2022. To nemění nic na tom, že žalobce od počátku tvrdil nemožnost alternativního přístupu a navrhoval k tomu správním orgánům provedení důkazu ohledáním na místě.
24. Žalobce rovněž žalovanému vytýkal, že správní orgány učinily nesprávný skutkový závěr stran údajné absence zajištění přístupu k panujícím pozemkům v době jejich koupě žalobcem. Z provedeného dokazování vyplývá opak, tedy že k panujícím pozemkům byl zajištěn přístup v době jejich koupě žalobcem.
25. Žalovaný zde odkazuje na kupní smlouvu ze dne 21. prosince 2011, avšak z ní nelze dovodit, že k předmětnému pozemku nebyl zajištěn přístup. V jejím odst. 4.3 je výslovně uvedeno, že přístup na panující pozemky je zajištěn „průjezdem domu č. p. X ve vlastnictví třetí osoby“. Žalobce nabýval panující pozemky v dobré víře, že přístup k nim je zajištěn uvedeným způsobem s tím, že cílem bude zajištění právního titulu pro přístup věcně-právní povahy. Pokud měly správní orgány pochybnosti o stavu v době uzavření kupní smlouvy, měly k této otázce vést další dokazování.
26. Na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu pak podle žalobce dospěly správní orgány k nesprávnému právnímu závěru, že:
- není dán veřejný zájem na vyvlastnění, neboť žalobce nabytí panující pozemky, aniž by se zajímal o zajištění přístupu k veřejné cestě s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. července 2017, č. j. 51 A 13/2016-50, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. května 2012, sp. zn. 28 Cdo 1857/2011;
- případný veřejný zájem žalobce nepřevyšuje nad zájmem žalobce na vyvlastnění, neboť existuje dostatečný přístup hostelem Marabou a současně žalobce má možnost zřídit si přístup z cyklostezky.
27. Ohledně tvrzené absence veřejného zájmu žalobce uvedl, že odkazy na citovaná rozhodnutí soudů nejsou přílehlavé, neboť není správné skutkové zjištění, že nebyl zajištěn přístup k panujícím pozemkům v době, kdy je nabýval žalobce, resp. že se žalobce o přístup nezajímal.
28. Z odst. 4.2 kupní smlouvy výslovně vyplývá, že žalobce (jakožto kupující) byl v dobré víře, že nabytí pozemek parc. č. XB s přístupem přes povinný pozemek. Byť nešlo o přístup zřízený věcně-právním titulem, nelze klást k tíži žalobci, že takto pozemek nabytí, resp. nelze bez dalšího uzavřít, že není dán veřejný zájem na vyvlastnění. Pokud by byly správné úvahy správních orgánů, bylo by možné žádat nucené zřízení přístupu v řízení o vyvlastnění pouze za předpokladu, že nabyvatel získá vlastnické právo k pozemku včetně

věcněprávního titulu pro přístup k nim a tento titul následně zanikne např. z důvodu plynutí času, úmrtí oprávněné osoby, nebo jiné právní skutečnosti mimo vůli nabyvatele. Takové závěry jsou neakceptovatelné, neboť by v takovém případě nebylo v zásadě nikdy možné úspěšně žádat o vyvlastnění pro účely přístupu k stavbám ve smyslu ustanovení § 170 stavebního zákona.

29. Stran otázky proporcionality pak neobstojí ani závěr o nesplnění podmínky převýšení veřejného zájmu nad soukromým zájem, tedy ochranou vlastnického práva. Předně nejsou správná skutková zjištění, kterými správní orgány tento právní závěr podkládají.
30. Veřejný zájem vyplývá z potřeby zajistit každému vlastníkově přístup k řádnému užívání a údržbě staveb a pozemku (§ 170 odst. 2 stavebního zákona). Jedna ze staveb je také garáž, tedy k jejímu řádnému užívání je nutný přístup pro motorová vozidla z pozemní komunikace. Správní orgány nezjistily žádný alternativní přístup v takovém rozsahu, aby jim bylo zajištěno naplnění tohoto účelu vyvlastnění.
31. Pokud jde o poměr újmy způsobené vyvlastňovanému (ochrana jeho vlastnického práva k povinnému pozemku) a přínosu pro žalobce (ochrana jeho vlastnického práva k panujícím pozemkům) s odkazem na využití domu vyvlastňovaného, žalobce připomíná, že návrh na vyvlastnění není pro správní orgány závazný v tom smyslu, že by například nemohly určit podmínky přístupu žalobce na povinný pozemek.
32. Dále žalobce vytýkal vady v postupu správních orgánů, zejména to, že Magistrát hlavního města Prahy v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu neupozornil účastníky řízení na ukončení shromažďování podkladů a neumožnil jim se k těmto vyjádřit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z postupu správního orgánu musí být účastníkům řízení zřejmé, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí správního orgánu bylo ukončeno, tak aby účastníci mohli uplatnit své případné výhrady.

33. Žalobce si je vědom skutečnosti, že dne 26. září 2022 proběhlo v předmětné věci ústní jednání, v jehož rámci účastníci řízení konstatovali, že je jim (tehdejší) obsah správního spisu znám. Nicméně po tomto jednání se oba účastníci k věci znovu vyjadřovali a svá tvrzení doplňovali. Předmětem těchto vyjádření přitom byla (mimo jiné) otázka alternativních přístupů k panujícím pozemkům, kdy vyvlastňovaný namítal existenci několika alternativních přístupových cest, zatímco žalobce tato tvrzení vyvracel. Magistrát hlavního města Prahy přitom výslovně sděloval, že vyčká na písemná vyjádření účastníků a že jim dá ještě možnost na tato vzájemně reagovat.
34. Žalobce proto očekával, že Magistrát hlavního města Prahy bude buď pokračovat ve shromažďování podkladů anebo účastníky řízení vyrozumí o ukončení této činnosti a umožní jim vyjádřit se k nim. Prvostupňové rozhodnutí tak bylo pro žalobce ve svém důsledku překvapivé. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění se uplatní koncentrace vyvlastňovacího řízení.
35. Konečně, žalobce uvedl, že v zásadě všechny argumenty uváděl během správního řízení. Správní orgány se jimi však dostatečně nezabývaly, přehlížely je, případně je dezinterpretovaly. Vzhledem k tomu žalobce vznáší rovněž námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí.
36. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že předně v řízení nebylo prokázáno, že by v daném případě byly splněny podmínky pro vyvlastnění tak, jak je vyžaduje § 3 až 5 zákona o vyvlastnění, a proto byla žádost o vyvlastnění zamítnuta, což žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil.
37. Podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem. Podmínka účelu vyvlastnění byla podle názoru žalovaného splněna, avšak podmínka existence veřejného zájmu, jež je v tomto řízení stěžejní, dle názoru žalovaného žalobcem nebyla prokázána v takovém rozsahu, který je nezbytný pro vyvlastnění, resp. zřízení věcného břemene.
38. Dále bylo klíčovým posouzení otázky převahy veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Žalovaný jakož i Magistrát hlavního města Prahy se touto otázkou ve svých rozhodnutích zabývali a ji odůvodnili. Žalovaný má za to, že je zcela nepochybné, že i při existenci veřejného zájmu by nebylo po vyvlastňovaném spravedlivé požadovat, aby strpěl omezení svého vlastnického práva povolením nezbytné cesty a že vyhovění návrhu žalobce v podobě průjezdu bytovým domem obsahujícím devět nájemních bytů obsazených rodinami nájemců by bylo negativním zásahem do vlastnického práva vyvlastňovaného k tomuto domu.
39. V řízení bylo prokázáno na základě nájemní smlouvy ze dne 1. 7. 2016 uzavřené mezi žalobcem a nájemci Ing. J. D. a P. K. ohledně části pozemku č. parc. XB a z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2021, č.j. 55 Co 242/2019-503, že ještě před zahájením vyvlastňovacího řízení měl žalobce zajištěn průchod přes dům č. p. X (hostel Marabou) a smluvně přes dům č. p. Y, jakož i to, že možnost přístupu členů žalobce přes hostel Marabou je dostatečná, žalobce má od domu klíče a ústní souhlas majitele nemovitosti s průchodem. Jak žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, přístup žalobce na jeho

pozemek a stavby je minimálně do roku 2026 zajištěn; skutečnost, že hostel Marabou nesousedí s pozemky žalobce, není pro posouzení otázky vyvlastnění relevantní.

40. K námitce žalobce, že správní orgány nesprávně použily rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.10. 2021, č. j. 55 Co 242/2019-503, když z dokazování a skutkových zjištění plynoucí z tohoto rozsudku čerpaly, žalovaný uvedl, že vyvlastnění pozemku za účelem zajištění přístupu k soukromé stavbě lze zřídit jak soudem, tak v rámci vyvlastňovacího řízení (viz ust. § 1029 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění a ust. § 170 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v tehdy platném znění), a nelze tedy mít za to, že by šlo v obou případech o jiný předmět řízení, obě řízení sledují omezení vlastnického práva, tedy stejný cíl, kterým je zajištění přístupu ke stavbě nebo k pozemku.
41. Jak se vyjádřil Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 880/2018), ve vyvlastňovacím řízení jde o nucené odnětí či omezení práva ve veřejném zájmu, v řízení o povolení nezbytné cesty jde stejně tak o nucené omezení vlastnického práva, nicméně občanský zákoník upravuje podmínky pro povolení nezbytné cesty z nemalé části jinak, než jak jsou upraveny podmínky pro vyvlastnění. Vyvlastňovací řízení a soudní řízení nemají odlišné předměty řízení, nicméně omezení vlastnického práva je v nich posuzováno z různých hledisek.
42. Vzhledem k tomu, že v průběhu soudního řízení bylo provedeno rozsáhlé dokazování, včetně místního šetření, a že vyvlastňovací řízení bylo v jeho průběhu přerušeno z důvodu vedení tohoto soudního řízení, nebyl důvod výsledky dokazování nepřevzít. To samozřejmě nezbavuje vyvlastňovací úřad, tedy Magistrát hlavního města Prahy, povinnosti posoudit předmětnou žádost podle zákona o vyvlastnění, což se dle názoru žalovaného stalo.
43. Pokud jde o otázku alternativního přístupu k pozemkům žalobce, v obou rozhodnutích je tato otázka vypořádána a odůvodněna. Žalovaný nesdílí názor žalobce, že by existovala nemožnost alternativního přístupu.
44. K záležitosti koncentrace řízení se žalovaný vyjadřoval v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce, že správní orgán I. stupně v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu neupozornil účastníky řízení na ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí a neumožnil jim se k těmto podkladům vyjádřit. Žalovaný k tomuto uvádí, že k datu ústního jednání konaném dne 26. 9. 2022 byli všichni účastníci seznámeni s obsahem spisu, jak vyplývá z protokolu z tohoto ústního jednání. Účastníci řízení si na tomto jednání vyžádali lhůtu 14 dnů pro doložení dalších podkladů - žalobce pro dodání kopie nájemní smlouvy uzavřené mezi ním a hostelem Marabou, vyvlastňovaný pak pro vyjádření se k vyjádření žalobce ze dne 22. 9. 2022 – a bylo dohodnuto, že tyto podklady budou oběma účastníkům vzájemně zaslány k vyjádření. K vyjádření vyvlastňovaného zaslal žalobce své vyjádření ze dne 16. 11. 2022, účastníci tedy byly s dohodnutým doplněním seznámeni, oběma byly kopie takto doplněných písemností zaslány. K dalšímu doplnění spisu již nedošlo.
45. Žalovaný má za to, že všichni účastníci řízení byli v průběhu řízení řádně poučeni o svých právech a povinnostech v souladu správními předpisy, v okamžiku vydání rozhodnutí byli seznámeni s obsahem spisu, tedy s podklady pro vydání rozhodnutí, v rámci ústního jednání měli možnost se k těmto podkladům vyjádřit, přičemž nebyl důvod očekávat jejich další doplňování, a tudíž nelze mít za to, že procesní práva žalobce mohla být jakkoliv zkrácena.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

46. S ohledem na výše uvedené rovněž žalovaný nesdílí názor žalobce, že by rozhodnutí pro něj mohlo být překvapivé, a to i s ohledem na koncentraci vyvlastňovacího řízení. K otázce neexistence/existence alternativního přístupu se žalovaný, jakož i orgán I. stupně vyjadřovaly a v obou rozhodnutích je tato otázka vypořádána a odůvodněna.
47. Pokud jde o žalobní námitku týkající se zajištění přístupu k panujícím pozemkům, žalovaný trvá na tom, že žalobce nabytí své nemovitosti s vědomím, že k pozemkům nevede veřejná cesta a přístup přes dům č. p. X má jen na základě ústního provizorního souhlasu daného vyvlastňovaným - a přesto pozemky dobrovolně do vlastnictví nabyt. Skutečnost, že přístup by byl zajištěn, nevyplývá ani z příslušných doložených stavebních podkladů.
48. Při jednání soudu dne 5. 3. 2025 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby. Zástupce osoby zúčastněné odkázal na vyjádření, která pan J. P. učinil v průběhu předchozích řízení jak správních, tak soudních, a zdůraznil, že osobě zúčastněné neplyne z kupní smlouvy ze roku 1993 žádné omezení jeho práv a žalobci z kupní smlouvy z roku 2011 naopak nevyplývá žádné právo vůči panu P.

III.

Posouzení žaloby

49. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
50. Žaloba není důvodná.
51. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 21.12.2016 návrh na vyvlastnění, kterým se domáhal omezení vlastnického práva k pozemku zřízením věcného břemene služebnosti stezky a cesty ve prospěch pozemků parc. č. XB, ostatní plocha, parc. č. XC, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba – budova bez čp. nebo ev. č., jiná stavba a parc. č. XD, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba – budova bez čp. nebo ev. č., garáž, vše zapsáno na LV č. X vedeném u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pro katastrální území X, obec X, k tíži pozemku parc. č. XA, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba – budova č.p. X v k. ú. X ve vlastnictví pana J. P., přičemž věcné břemeno má spočívat v povinnosti vyvlastňovaného strpět užívání průchodu uvedeným domem jako jediné přístupové cesty k pozemkům žalobce jako vyvlastnítele.
52. Ze spisu vyplývá, že řízení o vyvlastnění bylo přerušeno, když správní orgán I. stupně zjistil, že mezi shodnými účastníky je u Obvodního soudu pro Prahu 3 vedeno občanskoprávní řízení pod sp. zn. 12 C 252/2016. Magistrát řízení přerušil s odkazem na ust. § 23 odst. 1 zákona o vyvlastnění, tedy z důvodu, že o stejném pozemku, stavbě nebo

věcném břemenu již probíhá jiné vyvlastňovací řízení, a to až do doby, než bude dříve zahájené řízení pravomocně skončeno.

53. Obvodní soudu pro Prahu 3 soud rozhodl rozsudkem ze dne 24. 1. 2019, č.j. 12 C 252/2016-287, o zřízení práva nezbytné cesty odpovídající věcnému břemenu služebnosti stezky a cesty ve prospěch pozemků vyvlastnítele k tíži pozemku a stavby ve vlastnictví vyvlastňovaného, s tím, že nezbytná cesta se zřizuje podjezdem budovy č.p. X, přičemž cesta může být využívána denně v období od 8.00 do 22.00 hodin. Věcné břemeno nezbytné cesty bylo zřízeno jako úplatné.
54. Tento rozsudek však byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2019 č.j. 55 Co 242/2019-334, změněn tak, že žaloba byla zamítnuta. Na základě dovolání, které podal žalobce, Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 24.11.2020 č.j. 22 Cdo 1487/2020-349, zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Následně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13.10.2021, č.j. 55 Co 242/2019-503, změnil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 tak, že žalobu zamítl. Další dovolání žalobce pak Nejvyšší soud ze dne 23.5.2022, č.j. 22 Cdo 737/2022-559 odmítl a následně Ústavní soud usnesením sp. zn. III. ÚS 2298/22 ze dne 6.9.2022 odmítl jako zjevně neopodstatněnou i žalobcovu ústavní stížnost.
55. Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 23. 1. 2023, č.j. MHMP 126872/2023, žádost o vyvlastnění zamítl.
56. Pokud jde o skutková zjištění ohledně staveb nacházejících se na pozemcích vyvlastnítele, Magistrát zjistil, že z Potvrzení o existenci staveb na pozemku č. parc. XB, v k.ú. X, X, vydaného Úřadem městské části Praha 3, odborem výstavby, ze dne 25.6.2014 pod č.j. OV/362/14/Kle, s tím, že byl přístup k těmto stavbám není jakkoliv řešen a zajištěn.
57. V kupní smlouvě uzavřené dne 21.12.2011 mezi společností České dráhy, a.s., jako prodávajícím a vyvlastnítelem, občanským sdružením Jawa Klub Praha, z.s., jako kupujícím, jejímž předmětem je pozemek č. parc. XB oddělený z pozemku č. parc. XE, vše v k.ú. X, konkrétně v jejím bodě 4.2, kupující prohlašuje, že je obeznámen s faktickým a právním stavem nemovitosti, tedy že nemovitost kupuje ve stavu, v jakém se nachází ke dni uzavření smlouvy. V bodě 4.3 je pak uvedeno, že kupující si je vědom skutečnosti, že přístup k prodávané nemovitosti je průjezdem domu č.p. X ve vlastnictví třetí osoby, a že věcné břemeno práva přístupu a příjezdu k převáděnému pozemku p.č. XB v k.ú. X není v katastru nemovitostí zřízeno.
58. Dále z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 55 Co 242/2019-503 ze dne 13.10.2021, vyplývá, že pan J. P. nabyt vyvlastňovaný dům č.p. X v k.ú. X, jež je předmětem vyvlastnění, do svého vlastnictví od Pražské správy nemovitostí, spol. s r.o., přičemž v bodě V. kupní smlouvy, kterou k převodu této nemovitosti došlo, je uvedeno, že kupující strana nepřijímá s kupovanými nemovitostmi žádné dluhy, závady nebo břemena – kromě těch, které jsou v této smlouvě výslovně uvedeny.
59. Žádný zápis o věcných právech sloužících ve prospěch nemovitostí vyvlastnítele ani zatěžující tyto nemovitosti nevyplývá ani z výpisu z katastru nemovitostí. Stejně tak není v katastru nemovitostí uveden žádný zápis ohledně věcných práv sloužících ve prospěch nemovitostí vyvlastňovaného, jež jsou předmětem vyvlastnění, ani žádný zápis ohledně věcných práv zatěžujících tyto nemovitosti.

60. Další skutková zjištění pak Magistrát hlavního města Prahy převzal z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 55 Co 242/2019-503 ze dne 13. 10. 2021, s tím, že pozemky č. parc. XB a XC užívá žalobce několik desítek let. Od počátku využíval jako přístupovou cestu ke svým pozemkům dům na adrese X, o tuto možnost přístupu se však připravil vlastní vinou na konci roku 2004, když přestal platit dohodnuté platby spoluvlastníkům domu a jeho členové jezdili přes průjezd domu se zapnutým motorem a svým jednáním vyvolávali konflikty. Následně si vyvlastnitel sjednal s vyvlastňovaným ústní souhlas ohledně omezeného průchodu přes dům č.p. X. Tento stav trval do roku 2015 a byl ukončen ze strany vyvlastňovaného vzhledem k nežádoucímu chování členů vyvlastnitel a potřebě zajistit bezpečnost v domě.
61. Dne 1.7.2016 uzavřel vyvlastnitel nájemní smlouvu ohledně části svého pozemku č. parc. XB v k.ú. X, jež mu měla do budoucna zajistit přístup na své pozemky přes dům na adrese X, a dále si ústně dohodl průchod domem na adrese X přes hostel Marabou (nájemní smlouva ze dne 1.7.2016).
62. Je tedy zřejmé, že ještě před zahájením vyvlastňovacího řízení měl vyvlastnitel zajištěn průchod před dům č.p. X (hostel Marabou) a smluvně přes dům č.p. Y. Místním šetřením, které Městský soud v Praze v rámci soudního řízení na místě samém uskutečnil, bylo zjištěno, že možnost přístupu členů vyvlastnitel přes hostel Marabou je dostatečná, vyvlastnitel má od domu klíče a ústní souhlas majitele nemovitosti s průchodem. Vyvlastnitel po dobu své existence od roku 1990 nikdy nebyl v situaci, že by měl přístup znemožněn, vždy si možnost přístupu na svůj pozemek našel. Účel své existence – sdružování svých členů – tedy naplňuje. Jediným důvodem pro povolení nezbytné cesty je to, že nemůže přes hostel Marabou dopravovat rozměrnější motorky tak, aby mohly být opravovány a servisovány v dílně, kterou vyvlastnitel používá. Vzhledem k tomu, že předmětem činnosti vyvlastnitel není opravárenská a servisní činnost, je zřejmé, že vyvlastnitel svým návrhem sleduje pouze vyšší komfort pro zacházení s motorkami svých členů.
63. Magistrát dále konstatoval, že přístup na pozemek žalobce (vyvlastnitel) lze zřídit z cyklostezky, jež je také veřejnou cestou a nachází se v blízkosti pozemku žalobce (vyvlastnitel), a to prostřednictvím jednoduché kovové konstrukce se schody.
64. Vyvlastňovací úřad proto dospěl k závěru, že žádosti o vyvlastnění nelze vyhovět, když otázka prokázání veřejného zájmu v řízení je sporná, a i v případě, že by byla jeho existence připuštěna, rozhodně nelze mít za to, že by převážil nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Z provedeného dokazování (včetně dokazování provedeného Městským soudem v Praze) dále vyplývá, že vyvlastnění není přípustné i proto, že vyvlastnitel má možnost práva ke svému pozemku a stavbám potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou či jiným způsobem, což během několika posledních let prokázal.
65. Následně ve věci rozhodoval žalovaný, který napadeným rozhodnutím ze dne 13. 12. 2023 odvolání podaného žalobcem zamítl a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy potvrdil.
66. Žalovaný především odmítl námitku žalobce stran porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že oba účastníci dostali možnost poté, kdy proběhlo ústní jednání, se k věci vyjádřit, resp. vzájemně reagovat na svá vyjádření.

67. K námitce, že Magistrát rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu, když nekriticky převzal skutkové závěry Městského soudu v Praze vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 13.10.2021, č. j. 55 Co 242/2019-503, aniž by sám provedl místní šetření, aby se seznámil s poměry v dotčeném území, žalovaný uvedl, že vyvlastnění pozemku za účelem zajištění přístupu k soukromé stavbě (tedy právo nezbytné cesty) lze zřídit jak soudem, tak v rámci vyvlastňovacího řízení, a nelze tedy mít zato, že by šlo v obou případech o jiný předmět řízení. Vlastník nepřístupného pozemku či stavby se musí nejprve domáhat zajištění přístupu u soudu na základě občanského zákoníku, přičemž teprve v případě zamítnutí jeho žaloby má poté smysl podávat žádost podle zákona o vyvlastnění.
68. Dále žalovaný konstatoval, že podkladem pro rozhodnutí mohou být podklady od orgánů veřejné moci, kterými jsou i soudy, byť převzetí podkladů pro rozhodování od jiného správního orgánu nezavazuje správní orgán, který dané řízení vede, zodpovědnosti za zajištění dostatečného důkazního standardu pro dané řízení. Pokud jde o neprovedení místního šetření, pak ani zákon o vyvlastnění, ani správní řád nestanovují povinnost provést místní šetření, zákon o vyvlastnění pouze stanovuje povinnost provést ústní jednání.
69. Následně se žalovaný ztotožnil se právním hodnocením Magistrátu, s tím, že byla splněna podmínka účelu vyvlastnění ust. § 170 odst. 2 stavebního zákona, tedy lze právo k pozemku nebo stavbě odejmout nebo omezit též k vytvoření podmínek pro nezbytný přístup, řádné užívání stavby nebo příjezd k pozemku nebo stavbě). Současně však musí být naplněna dikce citovaného ust. § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění, dle něž veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného; zároveň však platí, že vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
70. Nebude-li prokázán veřejný zájem na vyvlastnění, nemůže pak převážet veřejný zájem nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Prokázání veřejného zájmu je tedy pro toto řízení stěžejní.
71. S odkazem na stávající judikaturu žalovaný konstatoval, že veřejný zájem spíše nebyl v daném řízení vyvlastnitelem prokázán. Nadto i v případě, pokud by byl veřejný zájem v řízení prokázán (jeho existence by byla připuštěna), rozhodně by veřejný zájem nepřevážil nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění dále není přípustné i tehdy, pokud má vyvlastnitel možnost získat práva ke svému pozemku a stavbám potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění dohodou či jiným způsobem, což z provedeního dokazování spolehlivě vyplynulo.
72. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
73. Soud předně neshledal důvodnou námitku porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
74. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v rámci ústního jednání dne 26. 9. 2022 byli všichni účastníci seznámeni s obsahem spisu, a vyměnili si možnost následného vyjádření. Oba účastníci se pak k věc písemně vyjádřili, přičemž je zjevné, že vyjádření pana J. P. bylo žalobci zasláno na vědomí a že žalobce se k němu dne 16. 11. 2022 rovněž písemně vyjádřil. Následně pak již správní orgán žádné dokazování neprováděl, správní spis nebyl nijak doplňován, a tedy nebyl důvod k tomu, aby se s ním účastníci znovu seznamovali. Ostatně žalobce v žalobě ani neuvedl nic konkrétního o tom, co by býval k věci doplnil, pokud by znovu mohl realizovat právo podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

75. Dále se soud neztotožnil s námitkou nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného skutkového stavu, jmenovitě s výtkou, že správní orgány mechanicky převzaly skutková zjištění, která učinily soudy v civilním řízení.
76. Předně je třeba souhlasit se žalovaným, který v napadeném rozhodnutí vypořádal obdobnou odvolací námitku, že podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu *Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
77. Skutková zjištění, učiněná soudem v občanskosoudním řízení tedy nesporně mohou být jedním z podkladů pro rozhodování správního orgánu. Podstatné je, aby se v potřebné míře týkala té věci, o níž právě správní orgán rozhoduje.
78. Soud z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2021, č.j. 55 Co 242/2019-503, konstatoval, že předmětem řízení v této věci bylo určení práva nezbytné cesty odpovídající věcnému břemenu služebnosti stezky a cesty. Městský soud provedl podrobné dokazování a v rámci svých právních úvah hodnotil existenci pozitivních podmínek pro zřízení nezbytné cesty podle ust. § 1029 občanského zákoníku, resp. zákonnými negativními podmínkami podle ust. § 1032 občanského zákoníku. Zde soud konstatoval absenci podmínky nemožnosti řádného hospodaření a užívání pozemků, a to s ohledem na povahu činnosti žalobce jako zapsaného spolku, jakož i skutečnost, že lepší přístup pro žalobce lze zřídit i bez zřízení nezbytné cesty. Ohledně negativních výluk městský soud konstatoval hrubou nedbalost na straně žalobce při pořizování svých pozemků, jež vedla k nedostatku přístupu k nim, dále existenci výluky podle ust. § 1032 odst. 2 občanského zákoníku a konečně existenci výluky podle ust. § 1032 odst. 1 písm. c) občanského zákoníku, tedy stav, že se nezbytná cesta žádá jen za účelem pohodlnějšího spojení.
79. Soud v aktuálně rozhodované věci souhlasí se žalobcem v tom, že právní instituty nezbytné cesty odpovídající věcnému břemenu služebnosti stezky a cesty podle ust. § 1029 občanského zákoníku, resp. vyvlastnění podle ust. § 170 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., nejsou totožné, a tedy neplatí samočinně, že nejsou-li dány důvody pro první z nich, nelze pozitivně rozhodnout ani o druhém. Podstatné však je to, že skutková zjištění, potřebná pro úvahy a závěry o nich, jsou v rozhodné míře shodná, takže stavební úřad ani žalovaný nepochybili, jestliže svá rozhodnutí odůvodnili s odkazem na skutečnosti zjištěné soudem a sumarizované v rozsudku č.j. 55 Co 242/2019-503. Takový postup správních orgánů není v rozporu se zákonem, a to, že správní orgány neprovedly svá vlastní šetření, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
80. Jen pro úplnost soud uvádí, že citovaný rozsudek prošel na základě dovolání přezkumem před Nejvyšším soudem a není tedy důvod skutková zjištění v něm vyličená odmítat, byť žalobce s některými skutkovými závěry soudů nesouhlasí.
81. Stavební úřad ani žalovaný pak nepochybily ani při vlastním výkladu a aplikaci ust. § 170 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož *právo k pozemku nebo stavbě lze odejmout nebo omezit též k vytvoření podmínek pro nezbytný přístup k pozemku nebo stavbě, a pro řádné užívání veřejně prospěšné cesty nebo veřejně prospěšného opatření.*
82. Jakkoliv je tedy nezbytný přístup k nemovitostem záležitostí veřejného zájmu, je především věcí žalobce, aby – pokud již vědomě nabyt nemovitosti bez takového přístupu – vyvinul vlastní snahu o jeho zajištění. K tomu ostatně směřuje ustanovení § 3 odst. 1 věta

druhá zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož *vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.*

83. Zde je nutno zdůraznit skutečnost, že již při nabývání svých předmětných nemovitostí žalobce věděl, že k nim není přímý přístup z veřejné komunikace, resp. že aktuální přístup je toliko faktický, nikoliv však zajištěný právem. Bylo tedy na úvaze žalobce, zda za takových okolností je vhodné předmětné nemovitosti nabýt, resp. měl a mohl si být vědom toho, že vstupuje do velmi nejistého postavení, a tomu přizpůsobit své konání.
84. Soud jen pro doplnění uvádí, že pravděpodobně by bylo nutno na žalobcovu žádost nahlížet za stavu, kdy by k nemovitostem původně existoval řádný a legální přístup, avšak později by byl znemožněn skutečnostmi nezávislými na vůli žalobce a jím neovlivnitelnými. O takovou situaci však v projednávané věci nešlo, když v kupní smlouvě uzavřené dne 21.12.2011 mezi společností České dráhy, a.s., jako prodávajícím, a žalobcem jako kupujícím, je v bodě 4.3 uvedeno, že kupující si je vědom skutečnosti, že přístup k prodávané nemovitosti je průjezdem domu č.p. X ve vlastnictví třetí osoby, a že věcné břemeno práva přístupu a příjezdu k převáděnému pozemku p.č. XB v k.ú. X není v katastru nemovitostí zřízeno. Je tedy nesporné, že žalobce vědomě vstoupil do právních vztahů, jež nebyly vzhledem k němu uspokojivě upraveny a lze jen odhadovat, proč tak učinil.
85. Vyvlastnění podle tohoto zákona je pak *ultima ratio*, poslední způsob, který lze použít, jestliže žádný jiný možný není. Sama existence veřejného zájmu tedy není dostatečným důvodem k tomu, aby návrhu na vyvlastnění bylo vyhověno, jsou-li možná i jiná řešení. Skutečnost, že žalobce si sám způsobil nevyhovující právní postavení, pokud jde o přístup k jeho nemovitostem, pak nemůže způsobovat zákonem vyžadovanou převahu veřejného zájmu nad dosavadními právy vyvlastňovaného.
86. Městský soud tedy uzavřel své úvahy s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, a to ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů, a že bylo vydáno v souladu se zákonem. Závěry, k nimž dospěl žalovaný a jak jsou vyjádřeny na stranách 9 až 14 napadeného rozhodnutí, tedy soud zcela aproboval a neshledal důvod k tomu, aby je parafrázoval vlastními slovy, resp. aby do nich zasahoval.
87. K námitce překvapivosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že podle judikatury Ústavního soudu se pod pojmem překvapivost rozumí spíše situace, kdy soud hodlá vycházet z jiného právního či skutkové posouzení věci, přičemž nedá účastníkům řízení možnost se k tomuto postupu vyjádřit, respektive je o tom nepoučí (např. usnesení ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1142/20, usnesení ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. I. ÚS 558/21, či nálezy ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 233/17). O takový případ však v projednávané věci nejde, neboť žalovaný aproboval jak skutková zjištění správního orgánu I. stupně, tak jeho právní hodnocení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

88. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

89. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. března 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.